

Pietisten.

Utgifwen

af

P. Waldenström.

Tryckande sjunde årgången.

N:r 2

Mars

1888.

Svar på bref.

Om wi säga, att wi icke hafwa synd, så bedraga wi oss sjelfwa, och sanningen är icke i oss. Om wi bekänna våra synder, han är trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss synderna och renar af all orättfärdighet. (1 Joh. 1: 8 f.). Angående betydelsen af dessa ord har varit och är ännu delwis åtskillig strid bland de troende. Jag säger "ännu delwis", ty det är utan twifwel vida bättre nu än för några år sedan. Och Gud ware lof för det. Å ena sidan hafwa stått sådana, som aldrig tyda, att en predikan är nog evangelisk, om ej den troende deri utmålas så eländig som möjligt, å andra sidan sådana, som anse, att man icke får tala om swaghet och synd hos den troende utan endast om kraft och helighet. Å ömse sidor har man dock på senare tider ganska mycket gifwit med sig och kommit hwarandra närmare. De ena hafwa funnit, att i Guds nåd ligger en kraft till verklig helgelse, de andra hafwa genom erfarenheten lärt känna, att huru tusande talet om "fullkomlig helighet", om "full frälsning" o. d. än må wara, och huru upplysade, glada, lydliga och himmelskt sinnade de än länt sig blifwa genom detsamma, så har det icke varit sanning deri. Men många stå dock ännu qwar på de skarpa motsatsernas ståndpunkt. Och i den strid, som wällas af dessa motsatser, har alltid 1 Joh. 1: 7—9 spelat en vigtig rol.

För att rätt förstå detta bibelställe är först nödwändigt att göra sig reda för, hwilka personer Johannes menar, då han säger wi. Att han icke menar hela werlden, är uppenbart. När man i ett bref säger wi, så menar man sig sjelf och dem, som man skrifwer till, ifall icke uti sammanhanget förekomma några omständigheter, som wisa, att ordet bör fattas annorlunda. Att nu Johannes menar sig sjelf och dem han skrifwer till, är uppenbart af hela sammanhanget. I v. 6 säger han: Om wi säga, att wi hafwa gemenskap med honom o. s. w. Och i v. 7: Men om wi wandra i ljuset o. s. w. Der är ju tydligt, att han med wi menar sig sjelf och dem han skrifwer till. Detsamma gäller då äfwen v. 8 f. Men icke blott det. Emedan det war troende, som Johannes skref till, och emedan han skref till dem just såsom troende, så ega hans ord tillämpning på alla troende i alla tider.

Johannes talar alltså om ett sjelfbedrägeri, som kunde förekomma hos de troende, och detta sjelfbedrägeri skulle bestå deri, att de sade: wi hafwa icke synd.

Då uppstår den frågan: hvad innebära dessa ord? Den ena parten säger: "De innebära, att en troende fortsarande har synd". Den andra parten deremot säger: "De innebära, att den troende, när han ser tillbaka på sitt förra lif, ser, att han syndat, och att han på det sättet har synd". Så skulle ju t. ex. en omvänd drinkare kunna säga: "Jag har myden synd, jag har varit en stor drinkare".

Härvid är det först att märka, att de förra oneligen hafwa ordalagen på sin sida. Ty utan twifwel innebära apostelens ord närmast, att den troende fortsarande har synd. Härtill kommer något, som synes mig alldeles afgörande, nämligen att de troende säkert aldrig kunde falla på den tanken att förneka, att de under sitt otrostillstånd hade syndat. Något sådant sjelfbedrägeri hade Johannes alltså ingen anledning att warna dem för. Men här warnar han dem för det sjelfbedrägeriet att säga: Vi hafwa icke synd. Han måste då mena det, att någon sade, att han nu icke hade synd. Och det sjelfbedrägeriet låg ju lifa nära till hands då som nu.

Det låter wisserligen tjuande, när någon säger: "Skulle icke Guds nåd wara mäktig att på en gång fullkomligt helga och rena en troende från all synd? Tänk huru öfverswinneligen stor Guds nåd på det wiset blir! O det är så sälligt att så tänka riktigt stort om Guds öfverslödande nåd och dess kraft!" Många låta sig också hänföras af sådant tal. Och medan hänförelsen warar, tycka de sig sjelfwa erfara en sådan der renhet och helighet. Andra åter wara förvirrade. Å ena sidan wilja de ju tänka stort om Guds nåd. Å andra sidan vittnar deras egen erfarenhet, att de ännu hafwa synd. Och då uppstår för deras hjertan den högst allvarliga frågan: "Kanske hafwa wi aldrig blifwit rätt omvända och troende, eftersom wi aldrig erfart den der fullkomliga kraften?" När de nu bedja och ropa till Gud, att han måtte riktigt omvända dem, men de ändå alltjemt göra samma erfarenheter af den inneboende synden, så kunna de blifwa rent af förtwiflade. Och det är ingen småsak.

"Ja, säger någon, men om det i alla fall är sant, så kan man icke hjälpa, att somliga finnas, som icke kunna fatta det". Rätt så: om det är sant. Men här stå wi inför ett stort om. Och de ord af Johannes, som wi här tala om, wisa, att det icke är sant. Hans ord betyda också mer än alla menstliga hugskott och utrop och all hänförelse och allas deras vittnesbörd, som säga: "Vi — wi hafwa icke synd".

Men huru skall man då betrakta deras tillstånd, som säga: "Vi hafwa icke synd?" Vi skola betrakta det alldeles på samma sätt, som Johannes här gör. De äro fångna i ett sjelfbedrägeri. Detta sjelfbedrägeri kan hos somliga wara liktydigt med en egenfär och uppblåst ande. Hos andra deremot beror det utan twifwel på missförstånd, och det må man ju hoppas om det stora flertalet. Det är därför icke värdt att mycket strida om saken utan bäst är att wara stilla. Herrens ande skall väl leda de uppriktiga rätt. Jag har sett många, många exempel derpå. Emellertid kan ej nekas, att ett sådant der missförstånd är farligt. Ty det kan också lätt föda af sig den uppblåsta ande, som wi nyss talade om.

Nu är ju sant, att å andra sidan äfwen den läran, att den troende fortsarande är behäftad med synd, kan missbrukas, ja att den ofta blir missbrukt, så att troende gömma sig der bakom, när de börja fatta kärlet till werlden, när de börja blifwa loja och sömnaktiga i sin ande, likgiltiga för Guds ord, för församlingen och dess arbete o. s. w. Men trots att man ser detta, får man dock icke försöka bota det genom att förneka någon del af Guds ord. Evangelii lära om Guds öfverslödande nåd kan också missbrukas till förderf, men man måste ändå predika henne. Att förneka eller förtiga någon del af sanningen, det kan aldrig

bota dem, som äro falska i anden, men det kan wäl flada de upprättiga, och det må manakta sig för.

En vidare bekräftas apostelens mening af de följande orden: Om wi bekänna synderna, han är trofast och rättfärdig, så att han förlåter synderna. Der säger han åter igen wi och talar om ett fortsatt bekännande och ett fortsatt förlåtande. Han säger icke: Om den ogudaktige bekänner, utan: Om wi bekänna. Och han säger icke: Om wi hafwa bekänt, så har Gud förlåtit, utan: Om wi bekänna. Men när han sålunda talar om ett fortsatt bekännande, så kan han icke mena ett alltjemt fortsatt bekännande af samma i otrons tillstånd bedrifna synder, som längesedan blifwit förlåtna. Nej, han menar ett fortsatt bekännande af de dagliga synderna. Derom kan ej wara tvifvel.

En märklig omständighet i Johannes ord är, att han icke säger: Om wi bekänna synderna och tro på Kristus. Man har ofta undrat, hwarför apostelen icke säger ett ord om tron, då det ju måste wara uppenbart, att om någon bekänner synderna men icke will tro på Jesus, så kan han icke hafwa syndernas förlåtelse. Men denna undran försvinner strax, när wi betänka, att det är till troende apostelen talar. Gäller det, att en ogudaktig frågar, hwad han skall göra för att få syndernas förlåtelse, då blir swaret: "Bekänn dina synder och tro på Kristus". Är det deremot en troende, som känner sina synder och frågar, huru han skall få syndernas förlåtelse, då blir swaret: "Bekänn dina synder!" ty tro på Kristus — det gör han redan.

Af afgörande betydelse för denna fråga är den omständigheten, att Herren i bönen "Fader vår" lärde sina lärjungar bedja: "Förlåt oss våra skulder". Man har wäl häremot försökt anföra, att lärjungarne ännu då icke hade fått den heliga Ande, och att man därför borde tänka, att denna punkt icke efter Andens utgjutande ingått i deras dagliga bön. Men något sådant finnes icke på ett enda ställe i nya testamentet antydt. Och det är ju högst äfwenlyrligt att då komma fram dermed. Nej, lika litet som bönen om Guds namns helgande, hans rikets ankomst o. s. w. skall upphöra i församlingen, lika litet skall bönen om syndaförlåtelse der upphöra. När Herren lärde lärjungarne den bönen, sade han: När I bedjen, så sägen o. s. w. (Luk. 11: 2).

Nu säger någon: "Men skall då icke Guds allsmåttiga nåd förmå att på en gång fullkomligt rena den troende?" Men med sådana frågor uträttar man ingenting emot, hwad som står skrifwet. Man kunde ju annars också fråga: "Skall icke Guds nåd förmå att på en gång gifwa de troende en fullkomlig kunskap i ordet, så att alla olika meningar och alla lärostriker mellan dem bleswe omöjliga?" Men hwad uträttar man med en sådan fråga? Här är allting endels: både tro, kunskap, helighet o. s. w. Derför fortgår de troendes rening här alltjemt. Fullkomligheten tillhör den tillkommande tidsåldern.

Pietisten för år 1888.

Prenumerationsvillkoren blifwa de samma som förut, nämligen 1 kr. 25 öre för helt år, postbefordringsafgiften deri inberäknad. Prenumeration kan ske på alla postanstalter äfvensom direkt hos Pietistens Expedition. Prenumerantsamlare, som skaffa tio prenumeranter erhålla två friexemplar, de, som skaffa femton, erhålla tre o. s. w., men de måste då prenumerera direkt hos Expeditionen under adress: Stockholm.

Sänd till Amerika kostar Pietisten för år 1888, lifasom föregående år, 1 krona 25 öre med tillägg af portokostnaden, 35 öre pr exemplar, således 1 krona 60 öre. Swart 6:te exemplar lemnas gratis, dock måste prenumeranten själf betala portot äfwen för friexemplaren.

Det skulle mycket glädja oss, om wi för detta år kunde vinna flere nya prenumerantsamlare. Och det bör ju icke vara omöjligt. Om två och två af våra vänner på olika orter slå sig tillsammans för att skaffa hwar sina fem prenumeranter, så torde det mångenstädes kunna gå ganska lätt. Gören, hwad I kunnen!

Men framför allt uppmåna wi eder: Bedjen för oss!

P. W.

Guds ewiga frälsningsråd.

Af

P. Waldenström.

Första delen häft.	3 kr.
inb.	4 "
Andra delen häft.	4 "
inb.	5 "

Nya Testamentet.

Af öfversättning

med förklarande anmärkningar. Af P. Waldenström. Första delen.

Pris inbunden 9 kronor; häftad 8 kronor 25 öre.

Tolfte häftet

af Nya Testamentet. Af öfversättning med anmärkningar. Det omfattar

Romarebrefwet kap. 1—9.

Häftet kostar 75 öre.

Requisitioner härå torde insändas till Pietistens Expedition, Stockholm.